

Verkiezingen en Parlementarisme

De verkiezingen zijn achter de rug en wat wij wel verwacht hadden: zij hebben maar weinig verandering in de samenstelling van het parlement gebracht.

De politiek van voorzichtige list en uitbreiding der machtsmiddelen zal worden voortgezet, als zijnde in deze situatie de beste voor het Nederlandse kapitaal: Regeringen van een uitgesproken conservatief karakter (de reactie), zouden bij de massa op tegenstand stuiten en onrust te weeg kunnen brengen, hetgeen bij de gevoeligheid van het kapitaal in deze ontwikkelingsperiode moet worden vermeden. Uitlatingen als: „geen conservatieve regering zou de versoberingsmaatregelen door kunnen voeren, die wij thans op het oog hebben“, van de Engelse minister Bevin, zijn hier ook gedaan, zij het niet zo onomwonden, en zij geven duidelijk de taak aan, die de „progressieve partijen“ voor het kapitaal hebben te vervullen.

Hier te lande is de partij van de Arbeid geheel de gevangene van de veel gesmaade „reactie“. Door haar pro-Amerikaanse politiek is iedere samenwerking met de Stalinisten onmogelijk geworden. Door haar socialisatie-propaganda, waarmee de Partij van de Arbeid haar aanhang moet behouden, heeft zij de Partij Voor Vrijheid en Democratie afgestoten, zodat deze slechts voor samenwerking in aanmerking komt, wanneer zij het laatste restje van haar socialisatiestreven prijs geeft, wat haar een aderlating aan volgelingen zou kosten. Het socialisatiestreven en het streven naar „vrijheid“ — wij weten wat daaronder moet worden verstaan — toch, vormen de tegenstellingen tussen de Partij van de Arbeid en V.V.D.

Een samengaan met de Anti-revolutionairen en de C.H.U. blijft natuurlijk buiten beschouwing.

Voor de Katholieke Volkspartij, met haar steyige aanhang, staan echter alle wegen open. Niets belet haar zich met een of alle partijen te verbinden, behalve de Stalinistische dan. Haar propaganda in de verkiezingen was politiek neutraal, en baseerde zich op de Katholieke ideologie en haar aanhang. Deze ideologie wordt gevormd door de geboden en verboden der kerk, die onfeilbaar is. Haar volgelingen mogen geen rekenschap vragen, twijfel is niet geoorloofd, slechts gehoorzaamheid. Hierdoor is het te verklaren, dat, waar onder de verschillende dictators de zelfstandigheid der kerken werd bedreigd, het Katholicisme de meeste weerstand bood en met omzichtigheid werd behandeld. Zij weet haar volgelingen vast aan zich gebonden door het machtige wapen der kerk. Gevoelige verliezen heeft de partij nooit geleden, grote schommelingen kwamen dan ook bij de verkiezingen niet voor. Integendeel, een weliswaar langzame, maar gestage vooruitgang kenmerkt de Katholieke partijen.

Dit machtige wapen om de geest te beïnvloeden ontbreekt de Partij van de Arbeid.

Er was een tijd, dat de S.D.A.P. iets kon opewerpen dat deze verstarring van de geest door de kerk kon doorbreken. Het was het lijden en het verzet der massa's, waarvan zij zich in haar vroege jaren tot spreekbuis maakte. Het was de tijd, dat zij grote dichters, schrijvers en andere kunstenaars tot zich trok, die een frisse wind deden waaien en de altaren omver dreigden te werpen. Dat is lang geleden. Haar stormloop tegen de verstarring der ideologie door de kerk is geëindigd in ontzag, dat zich heeft medegedeeld aan zo goed als alle niet-kerkelijke partijen, tot aan de Vlam-groep toe. Waren het eens de bewegingen der massa's, die het verzet tegen het dogma der Kerken inluidden, het zullen weer de bewegingen zijn, die de mens van het dogmatisch denken, het aannemen van eeuwige waarheden, het volgen voor altaren, goden en leiders zullen bevrijden, en slechts die partij, die zich volkomen in dienst van deze bewegingen weet te stellen zal meewerken aan de bevrijding der mensheid.

De S.D.A.P. is in de Partij van de Arbeid, en reeds daarvoor, in haar tegendeel verkeerd. Insteed van de spreekbuis te zijn van en voor het verzet, is zij de domper, die de arbeiders toet houdt met de paar onnozele huizen, die in een tijd, dat het kapitaal floreerde, zijn neergezet en met wat armenzorg. Een ellende, onzekerheid en oorlogsdreiging, als nog nooit werd beleefd, kan de Partij van de Arbeid niet tot uitgangspunt voor de beïnvloeding der geest aanwenden. Zij zit in de regering gebonden aan het kapitalisme.

Wat kon en zal een Partij van de Arbeid in zo'n positie kunnen doen? Zij kan niet anders dan de

politiek der K.V.P. bevestigen. Ze moet het „bereikte“ schromelijk overdrijven en voor de reactionaire praktijken, voorstellen en maatregelen der Katholieken buigen. Breed moet uitgesponnen worden, de negen gulden — niet ouderdomspensioen — maar zorg voor ouden van dagen.

In vergelijking met het ouderdomspensioen van voor de oorlog zijn echter deze negen gulden een achteruitgang. Ten eerste was het pensioen van drie gulden niet van overige inkomsten afhankelijk, het was pensioen. Ten tweede kon men met drie gulden voor de oorlog meer doen, dan thans met negen. Heel listig wordt ons telkens voorgespraat dat de prijzen met tachtig procent zijn gestegen en de lonen maar met zeventig. Deze paar procenten zouden dan de spanning tussen lonen en prijzen weergeven en de achteruitgang in „welstand“ aanduiden, waarbij men het dan schijnbaar voor de arbeiders opneemt. Dit is echter om de aandacht van de werkelijke stijging af te leiden. Brood zal ongeveer tachtig procent gestegen zijn, melk en boter, d.w.z. margarine, al meer, eieren minstens honderd procent. Voor de meeste voor het leven noodzakelijke artikelen is de stijging echter van driehonderd tot vijfhonderd procent en zelfs meer.

Ondergoed, sokken, schoenen, costuums, schuivers en borstels, vuilnisblikken, veters, naagaren, vetband, schoencreme, emmers, sponzen, zeemleer, zijn eenvoudig niet te bekostigen. Niet eens gesproken over meubilair of reparatie daaraan en niet te vergeten groente en fruit. Iedere huisvrouw zou met deze opsomming nog lang door kunnen gaan.

Gedurende de periode van werkloosheid voor de oorlog, werd de werklozen-steun uitgestrekt tot hen, die ouderdomspensioen genoten, zodat het inkomen niet altijd alleen drie gulden was. Dit echter daargelaten, kon men zoals gezegd toen met drie gulden meer doen dan thans met negen. En voor dit „offer“ eist de katholieke partij tegemoetkoming aan haar ideologie: Bemoediging der echtscheiding, voorschriften betreffende het baden en zwemmen enz.

Wie meester is over de ideologie is meester over meer. Niet voor niets houdt de K.V.P. daar hardnekkig aan vast.

De omsingelingspolitiek in Indonesië met bijbehorende gruwelen en enorme uitgaven heeft de P.v.d.A. goed moeten keuren. Dit zal zo doorgaan tot het bittere einde, iedere andere weg is, de P.v.d.A. afgesneden, d.w.z. als er geen brede bewegingen komen. Mochten deze er komen, dan kan de P.v.d.A. weer dezelfde rol spelen, die zij al zo vaak gespeeld heeft en waarin zij ervaring heeft verkregen, namelijk als opvanger dezer bewegingen. Daarom is het voor de „reactie“ nooit kwaad om een dergelijke partij in petto te hebben.

De rol, die de socialistische partijen nu vervullen, kan vergeleken worden met die van na de eerste wereldoorlog.

Ook toen moesten zij als buffer dienen om de bewegingen der massa's op te vangen. Daarna gingen zij langzaam achteruit, om tenslotte geheel en al opgedoekt te worden. Met name in Duitsland was dat het geval.

Op wie hebt U gestemd, kiezer? Op de P.v.d.A.? Maar dan hebt U feitelijk op de K.V.P. gestemd. Op de K.V.P.? Maar dan hebt U op de „reactie“ gestemd. De K.V.P. stoelt met alle Christelijke partijen op dezelfde wortel des geloofs en zij zal geen politiek kunnen voeren, die deze wortel aantast. Onderschat niet de ideologie, die deze partijen de massa's inhameren, die in elk woord en elke daad tot uitdrukking komt. En wie, wie durft het hoofd bieden aan deze ideologie? Ze is na deze orlog versterkt uit de strijd gekomen, tezamen met haar broer het nationalisme. Iedere ideologie moet een werkelijkheid dienen en deze dient dan ook de kapitalistische werkelijkheid. Wie komt er met principiële kritiek op deze ideologie, Het Vrije Volk. De Waarheid, Het Parool, De Vlam? Het is niet anders dan pogingen in het gevecht te komen bij het Christendom en het nationalisme. De S.D.A.P. die in de jaren voor de eerste wereldoorlog haar principiële kritiek op het christendom verlaagde tot een samengaan met liberalen en Vrijzinnig Democraten, is nu tot de beste verdediger geworden van deze ideologie: Men spreekt wel eens van een doorbraak. Die is er inderdaad, maar niet zoals vroeger werd verwacht. Het is de Christelijke ideologie en het nationalisme die doorgebroken zijn en de politieke partijen hebben verzwolgen.

Op wie hebt U gestemd, kiezer? Wel, het is onbelangrijk. Dat U echter gestemd hebt is lang niet van alle belang onthoofd. U hebt daarmee te kennen gegeven, dat U nog gelooft dat parlementaire partijen U bevrijden kunnen van onderdrukking.

Een gevaarlijke illusie, want zij is in tegenstelling met het vertrouwen in eigen kracht. U geeft daarmee te kennen, dat U nog gelooft in het op die manier verdedigen van grondwettelijke rechten, die nog enige vrijheid waarborgen. Dat U dit aanziet voor strijd, terwijl een veel zwaardere taak U wacht, dat U ondanks Uw kritiek toch gelooft in het verbeteren van Uw positie met parlementaire middelen, terwijl daar macht voor nodig is, tastbare macht, die het op kan nemen tegen de macht van het kapitaal, het leger en de politie. Wij, de „onpractische“ Spartacisten met onze verwachten kameraden, zijn de enigen, die dit uit kunnen spreken, duidelijk en onomwonden.

Want wij zitten niet vast aan stemmen aantallen, die wij wensen te behouden, steunen niet op vakverenigingen, die bij de staat zijn ingelijfd, hebben geen illusies omtrent parlementaire middelen, zijn niet verbonden met een der in de toekomst oorlogvoerende machten.

Wie gelooft in parlementaire middelen, gelooft in de goede gezindheid van het kapitaal en niet aan zijn wreedheid en onmenselijkheid, gelooft aan zijn vatbaarheid voor rede en niet aan zijn onverbidelijke noodzaak tot accumulatie en winst, waarvoor geen bloedbad te afschuwelijk is.

Indien er iets is, dat doorbroken moet worden, is het dit geloof, is het de parlementaire ideologie, om plaats te maken voor vertrouwen in eigen kracht, dat zich uitsprekt in het organiseren van propagandakernen in de bedrijven, die propaganda voeren voor strijd vanuit de bedrijven onder eigen leiding met eigen organisatie, om daar macht te veroveren, reële macht. Wij leven niet in het land van belofte, maar op een vulkaan, die ons ieder ogenblik kan vernietigen.

Wat baten hier parlementaire middelen? De macht van het kapitaal doet zich nu nog voor met het masker van het parlement. Als aanstonds het ogenschijnlijk geharewar van kwajongens in en om Berlijn en andere plaatsen in de wereld overgaat in het vreselijke dat ieder voelt, maar niemand openlijk uitspreekt, waar zijn dan, arbeiders, Uw organisaties, waar is Uw macht? In het parlement?

Ten eerste is dit geen macht. Ten tweede wordt dit opzij gezet om plaats te maken voor de dictatuur van „het militair“. Nog eens, waar is dan Uw macht? Uw organisatie. Uw eigen organisatie, die U tegenover deze macht kunt stellen? Laat de tijd niet voorbijgaan met gepraat over en geloof in het parlementarisme, maar begint met de opbouw, de opbouw VAN UW EIGEN MACHT.

De bijeenkomst te Enschede

De op 18 Juli te Enschede gehouden cursusvergadering werd niet bepaald door mooi weer begünstigd. De hele morgen regende het pijpenstelen. Desondanks waren een aantal belangstellenden opgekomen, en om half elf kon de bijeenkomst doorgang hebben. De beide aangekondigde inleidingen werden onder grote aandacht aangehoord. Een prettige discussie volgde daarna, waarbij de vraagstukken waarvoor de arbeidersklasse thans staat van alle kanten werden bekeken. Doordat iets te laat werd begonnen, gevolg van het slechte weer, was helaas de discussie-tijd evenwel beperkt. Algemeen was men van gedachte, dat na de zomermaanden dit werk moet worden voortgezet en in die geest werd dan ook besloten. Plannen werden nog gemaakt, met enkele kameraden uit die plaatsen, om ook in Zwolle en Hengelo cursusvergaderingen te beleggen. Het komt er nu op aan, de voorbereiding daarvan ter hand te nemen. We doen daarbij een beroep op alle vrienden uit Enschede, Zwolle en Hengelo. Waar ook plannen in voorbereiding zijn voor een vergadering in Zutphen, mogen we zeggen, dat 't werk in het Oosten van het land de komende maanden met nieuw élan zal worden aangepakt. Waar blijven de andere plaatsen?

31. JULI 1948

PRUS 12 CENT

8e Jaargang, No 31

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uittg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Stakingen en Statistiek

Terwijl in de maand Juli van dit jaar in verschillende delen van Europa weer grote stakingen uitbraken, wij wijzen in het bijzonder op Frankrijk en Italië, publiceert het Centraal Bureau voor de Statistiek in Nederland (C. B. v. d. S.) gegevens over arbeidsgeschillen in Nederland. Een en ander geeft ons aanleiding tot een beschouwing, waarbij wij verschillende vraagstukken, voorlopig kort willen aanstippen. Wij doen dat in de wetenschap, dat er veel meer over zou te schrijven zijn. Ja, we gaan er toe over, om ons allen duidelijk voor de geest te stellen, dat wij nog veel studie moeten maken, omtrent de ontwikkeling: kapitalisme en massabewegingen.

Beginnen wij met ons kleine landje. De bezittende klasse is omtrent de algemene gang van zaken der arbeidsconflicten niet ontevreden. Het C. B. v. d. S. publiceert daarover de navolgende gegevens.

Jaar:	Aantal arbeidsgeschillen	Aantal verloren arb. dagen
1919	649	1.056.800
1920	481	2.354.900
1945	118	161.200
		(Mei-Dec.)
1946	270	681.600
1947	272	203.400

Zoals de lezer ziet, wordt hiermede een vergelijking getrokken tussen de jaren na de eerste en na de tweede wereldoorlog. En inderdaad behoort de Nederlandse bezittende klasse niet ontevreden te zijn; Wij zullen ons nog allen herinneren, hoe de pers na het einde van de bezetting bij elk conflict gereed stond, de regering bij te staan, om aan te tonen, dat staken in deze periode van opbouw misdadig was, onvaderlandslievend. Wanneer wij nu eens nagaan, welke betekenis de matige stakingen voor het Nederlandse bedrijfsleven hebben betekend, dan verschijnt deze lumbung, die n.b. gepaard ging met militair vertoon, ja, met gedwongen tewerkstelling van dienstplichtigen aan onderkruiperswerk door een regering die onder socialistische signatuur stond, in het juiste licht. Het C. B. v. d. S. schat het aantal beschikbare arbeidsdagen in 1947, op ruim

en haar plaats innemen in de strijdende klasse.

Economische en politieke acties.

In de aanhef van ons artikel spraken wij reeds van de grote stakingen, die vooral in Frankrijk en Italië in de maand Juli voorkwamen. Ook deze vragen dus onze aandacht.

De arbeidersbeweging uit de eerste tijd van het kapitalisme theoretiseerde nog sterk over de vormen van massabeweging der klasse. Bij alle onderscheidingen die werden gemaakt, was ook die van economische en politieke stakingen. De eerstbedoelde liepen dan in de regel over arbeidsvoorwaarden, loonpeil, enz. De laatsten betroffen vaak politieke rechten, zoals kiesrecht, enz. Het heeft nu veel minder zin deze onderscheiding te maken. Zij die in het verleden de positie van de arbeidersklasse het duidelijkst zagen, betoogden toen al, dat de economische en politieke acties beiden afhankelijk waren van de klassebewustheid van de arbeiders en veelal oversloegen van de ene vorm in de andere. Maar zoals gezegd, thans is er nog veel minder reden, om grote waarde aan die onderscheiding toe te kennen, al willen we daarmede niet zeggen, dat in andere betekenissen, die onderscheiding niet zal weerkeren. De politieke acties uit het verleden immers hielden verband met de politieke voltooiing van de burgerlijke democratie. De arbeiders voerden de strijd voor hun economisch belang tegen de particuliere werkgever, en om hun politieke burgerrechten binnen de kapitalistische staatsorde. De burgerlijke democratie is echter op haar retour, zij klopt niet meer met de verhoudingen in een meer en meer georganiseerd kapitalistisch systeem, dat de staten afhankelijk maakt van enkele wereldmachten. De lijn van de staatspolitiek komt mede daardoor ook vaster te liggen, en is althans meer gebonden aan buitenlandse politieke sfeer waarin het land is, of dreigt te worden opgenomen. De afbraak van het nationale politieke democratische leven vindt daarin zijn oorzaak.

Wanneer de arbeidersklasse weer eigen grote politieke stakingen — klasseacties — zal voeren, dan zullen die om ganz andere problemen gaan. Zij zullen dan uit de economische acties groeien, doordat de arbeiders tot besef komen, dat die econo-

Vervolg op pag. 4

VAN HET STAKERSFRONT

Er zijn er, die ons het redigeren van deze rubriek in een „tijd van actieloosheid” zoals men het noemt, niet benijden. Nochtans schrijven wij deze artikelen met vreugde, omdat het ons verheugt, al is het ook in een nog zo klein artikeltje, telkens weer te kunnen schrijven over acties, waaruit blijkt, dat het niet waar is, dat de arbeidersklasse in een doffe berusting alle verslechteringen aanvaardt. Dat er integendeel telkens weer sprake is van verzet, dat men hoogstens zou kunnen spreken van besluiteloosheid. Besluiteloosheid omtrent wat en hoe het te doen, omdat men aanvoelt, dat de aanval en de uitbuiting nog steeds dezelfde kapitalisme is, doch dat er toch een verandering in dat kapitalisme is gekomen en dat men dus daartegen andere strijdmethoden zal moeten toepassen. Maar juist over die veranderde strijdmethode zijn de arbeiders het niet met zichzelf eens en daardoor ontstaat de besluiteloosheid, die, ten onrechte overigens, voor actieloosheid werd aangezien. We leven in een tijd van omschakeling van het oude op het nieuwe, vandaar ook het ontstaan van organisatie- en strijdvormen, waarin nog zo heel veel van het oude is blijven hangen.

Neem nu b.v. de actie van de Rotterdamse bouwvakarbeiders. Er is daar toch zeker sprake van actie en strijdbereidheid. Een actie-comité, samengesteld uit de kerne van arbeiders der verschillende bouwwerken, tracht de ontevredenheid tegen de door de erkende vakorganisaties met de patroons overeengekomen vacantie-regeling in goede banen te leiden. Zij slaagde daarin tot op heden niet, hoewel er toch zeker wel van verzet sprake is. Natuurlijk bij Havenherstel werd gestaakt, gevolgd door de arbeiders van de wolkenkrabber, de B.P.M. en verschillende kleinere bouwwerken. De arbeiders van de bouwwerken der Gebrs. Durā hielden het zelfs twee dagen vol, maar van een werkelijke actie is geen sprake.

Dit moet toch een oorzaak hebben? Niet, dat de arbeiders, zoals „De Waarheid” het schrijft, gezamenlijk naar hun organisatiebesturen moeten gaan en van die besturen moeten eisen om in een breed front tot actie over te gaan. Integendeel, de oorzaak dat men maar niet tot een breed strijdfrent kan komen is, dat men zich nog te veel met de organisatiebesturen verbonden gevoelt en zich te weinig van eigen kracht bewust is. De actie gaat voort, het actie-comité blijft doorgaan met de arbeiders op te wekken tot verzet van onderop en tot het vormen van eigen bedrijfskernen. De motilijkheden zullen zeer zeker niet gering zijn en de mogelijkheid van welgelagen dezer actie is alleen daarin gelegen, dat men inderdaad slaagt de arbeiders tot een breed front van onderop bijeen te brengen en de staking zal weten uit te breiden, niet alleen tot Rotterdam, doch ook tot de andere steden in ons land.

Den Haag meldt een protestactie onder de arbeiders van de N.V. Waldorp Instrumentenfabriek. Ook hier weer een actie van de arbeiders zelf, buiten de officiële, door de organisaties ingestelde, personeelsraad om. Bij de Waldorp is men bezig, volgens de persberichten, de productie voor een deel om te schakelen op de fabricage van een ander product en de kosten daarvan wil men blijkbaar door de arbeiders laten betalen. Althans Zaterdag 17 Juli werd bekend gemaakt, dat ingaan- de 19 Juli de lonen met ongeveer 12 pCt. zouden worden verlaagd en, dat alleen bij „productieve arbeid” men nog in aanmerking voor de 2 pCt. vacantie-toeslag zou komen, waarbij b.v. het werk van een kantoorbediende als niet productief werd beschouwd. Het is te begrijpen, dat de verantwoordiging hierover onder het personeel groot was. Een personeelsvergadering kwam bijeen, het vertrouwen in de „officiële” personeelsraad werd opgezegd en uit eigen midden, voor elke afdeling, werd een nieuwe vertegenwoordiger gekozen, die namens het personeel met de directie zou moeten onderhandelen. Na anderhalf uur wachten bleek de directie nog niet aanwezig te zijn en werd het werk tijdelijk hervat in afwachting van de te voeren bespreking.

Ook Deventer meldt een staking bij het houtbedrijf van de firma Stoffel en Zoon, omvattende een veertigtal arbeiders. Hier gaat het om een verlaging van de z.g.n. prestatie-toestag, welke zonder enig overleg met de betreffende arbeiders van 10 op 8 pCt. werd gebracht. De arbeiders hebben overleg gepleegd met de afd. Hout- en Meubel van de E.V.C.

Tenslotte het zeker van betekenis zijnde conflict in de mijn Oranje Nassau II te Schaesberg. Reeds enige tijd geleden kon men in de pers lezen, dat de productie van de mijnen in dalende lijn was. Nu zijn de mijnwerkers in vergelijking met andere categoriën een hele tijd „verwend” geworden. Zij genoten verschillende voorrechten, waarvan andere arbeiders waren buiten gesloten. Het kapitalisme, in dit geval voor het belangrijkste deel de staat, verstrekt dergelijke voordelen alleen maar om de uitbuiting zo intensief mogelijk en de productie zo hoog mogelijk te doen zijn. Faalt deze berekening dan worden andere methoden gebruikt. Zo ook hier. Op de onder direct staattoezicht staande mijnen werd in overleg met drie samenwerkende Uniebonden reeds een nieuw accoord, het z.g.n. groepsaccoord ingevoerd, waarbij het voor de oorlog zo gehate jaagsysteem tot grondslag diende. Nu wilde men dit accoord ook op de particuliere mijn Oranje Nassau II invoeren, doch de arbeiders pasten er voor en prompt Vrijdagmiddag 16 Juli gingen de arbeiders van een pijler, waar men dit nieuwe accoord wilde invoeren, in staking. Onderhandelingen tussen de directie en de vertrouwenslieden der verschillende afdelingen vonden plaats en toen deze niet tot een bevredigend resultaat leidden, sloten ook de andere ploegen zich bij hun strijdende makkers aan, zodat Maandag 19 April het conflict alle mijnwerkers omvatte, uitgezonderd een aantal politieke delinquenten. Bijna onnodig te melden, dat de drie samenwerkende organisaties zich tegen de staking hebben verklaard en alleen de Alg. Mijnwerkersbond, een van elke centrale losstaande organisatie, zich achter het conflict heeft geplaatst. Daarbij doet zich de bijna komieke situatie voor, dat de Uniebonden zich ook tegen het groepsaccoord hebben verklaard, terwijl zij op de andere mijnen

hun feitelijke medewerking aan invoering er van hebben verleend.

Bovenstaand beknopt overzicht van de verschillende stukken en stukjes strijd, welke in het tijdsverloop van een week plaats vonden, is toch zeker voor de lezer wel een bewijs, dat over een totaal gemis aan actie niet gesproken kan worden. Integendeel, allerwege kan groeiend verzet geconstateerd worden. Alleen er zit geen lijn in „geen” verband. Hier probeert men het op deze wijze elders weer op een andere, doch stuk voor stuk wordt de strijd gevoerd op eigen manier, zonder rekening te houden met de actie en strijdwil van de makkers uit andere bedrijven. En toch zal alleen iets bereikt kunnen worden wanneer dit alles verenigd wordt tot één grote strijdmacht. Het kapitalisme is in de aanval, moet in de aanval zijn tot beveiliging van eigen positie. En zolang de arbeiders niet beseffen, dat ze daartegenover een sterke organisatie, door hen zelf beheerst, zullen moeten stellen, zolang zal tastbaar resultaat tot de vrome wensen blijven behoren.

AAN DE ABONNEES

Het ligt in de bedoeling de kwitanties voor het derde kwartaal na 1 Augustus ter inning te geven aan de postadministratie. Een groot aantal van onze lezers heeft het verschuldigde echter reeds voldaan. Onze oproepen hebben dus inderdaad succes. Aangezien het ook de administratie veel werk bespaart, verzoeken wij daarom nogmaals aan degenen die het abonnementsgeld nog niet hebben overgemaakt, dit alsnog voor 1 Augustus te doen. Een bijdrage voor Spartacus op de Vesuvius is daarbij natuurlijk van harte welkom.

De Administratie.

Zomerkamp Spartacus

Kampgenoten opgelet!

Hieronder volgen de laatste mededelingen. Alle deelnemerskaarten zijn verzonden. Allerlei kleine beslommingen zijn geregeld, maar die maken het toch gewenst, om in een slotbericht nog een en ander mee te delen. Zoals wij in de circulaire hebben bericht, is het gewenst om waar mogelijk reisgroepjes te vormen. Wij kunnen echter hieronder alleen in hoofdzaak mededelingen doen over de reizen van de Amsterdammers. Voor de anderen moeten we dat aan eigen initiatief over laten.

Fietsers Amsterdam. Vertrek Zaterdagmorgen om acht uur van de Berlagebrug. Zorgt wat reparatiemateriaal bij U te hebben.

Treinreizigers Amsterdam. Gaat met de trein tot Amersfoort. Er vertrekken van Amsterdam uit elk half uur treinen. Het is ons bekend, dat de meeste kameraden, die met de trein gaan, om twee uur 's middags willen en kunnen vertrekken. Daarom verzamelen we om tien minuten over half twee bij het Centraal Station.

Ieder moet voor eigen kaartje zorgen, omdat het vermoedelijk aan de loketten buitengewoon druk zal zijn en we niet tot het laatst kunnen wachten. Wanneer men in Amersfoort het station heeft verlaten, gaat men direct rechtsaf en zoekt de bus voor de richting Zwolle. Deze brengt u tot bij het kamphuis „Het Plankenhuis” te Putten.

Met de boot via Harderwijk.

De boot van de Holland Veluwelijn vertrekt om 7 en 8 uur van steiger B; die van Van der Zwaag om 8 en 10 uur van steiger 2. Beiden van de De Ruijterkade. Buiten Harderwijk (een half uur lopen)

aan de straat weg, kan men op de bus wachten. Of er van Harderwijk zelf een bus naar Putten gaat is ons momenteel niet bekend.

De kameraden uit het Westen van het land kunnen bovenstaande gegevens ook benutten.

Voor het Oosten van het land zal het wel het beste zijn tot Zwolle per trein te gaan en van die plaats af, per bus richting Amersfoort. Natuurlijk in Putten uitstappen en niet doorslapen tot Amersfoort.

Laat ieder deelnemer er voor zorgen, dat hij of zij vóór zes uur 's avonds binnen is, in verband met de maaltijd.

Nogmaals verwijzen we naar de circulaire met betrekking tot al hetgeen verder moet worden meegenomen.

Voor alle zekerheid noemen we nog enkele dingen op:

Een deken en laken, of als het kan een slaapzak; handdoek, zeep, kam en tandenborstel; een lepel, vork en mes; een badpak, wat regengoed en iets voor kille avonden; Uw geld voor de afrekening.

Een tenslotte een patente gemeenschap- zin en een goede muts op.

Tot Zaterdag 7 Augustus, kameraden. De werkgroep Zomerkamp.

„Spartacus op de Vesuvius”

Een uitzondering. De lezers van Spartacus, welke de oproep beantwoordden, zullen het billijken, dat op de vele brieven niet steeds wordt geantwoord. Een enkele uitzondering daargelaten, zullen allen begrijpen, dat beantwoording, hoe gaarne wij het ook wilden, onmogelijk is.

Er waren critische brieven bij, maar vooral ook echt kameraadschappelijke brieven, die getuigen van solidariteit, van medeleven met het wel en wee van Spartacus. Uit de meeste brieven klonk het verlangen: zorgt dat Spartacus, niettegenstaande de moeilijke omstandigheden, blijft verschijnen. Alweer, met een enkele uitzondering zijn het de minst kapitaalcrachten, die inderdaad deden wat ze konden. Als alle lezers zo deden was Spartacus veilig.

Lezers die hun antwoorden ook steeds niet inzonden, kent Uw plicht; Geef ons antwoord.

Maar de uitzondering die wij willen maken geldt de Antwerpse kameraden.

Ieder die het artikel „Loonstop en staking in België” benevens de tabel van prijzen in nummer 29 aandachtig heeft gelezen, begrijpt eerst goed in welke ellendige omstandigheden de Belgische arbeiders verkeren. En.....? niettegenstaande die

Vervolg op pag. 4 kolom 1

ONS LA ONE NUK NIE!

Fragment uit: De Eerste Walvisvaart van Willem Barendsz, door Dr. A. Melchior

zijn, heeft iedere „naie” zijn eigen woordvoerder, ieder zegt op zijn manier: we gaan naar huis. Dan probeert de kapitein te ellder ure een list. Het onderstaand fragment vertelt duidelijk, dat de arbeiders mans genoeg zijn om de zaak door te hebben, en zich niet laten overdonderen.

De expeditieleider voelt zich zichtbaar onbehagelijk. De kapitein staart zuur en somber voor zich uit. En terecht! Want ieder voelt: Dit is geen kwestie meer van argumenten of zakelijke overwegingen, hier nemen vrije mannen wraak wegens een vernederende onwaardige behandeling. Dat ze nog argumenteren komt alleen, doordat ze hun tegenpartij niet onderschatten en niet door onverstand of drift hem toch nog een kans willen geven op een uiteindelijk gelijk. Dit is uitgegroeid boven een arbeidsgeschied, het is een gevoelskwestie geworden, een prestige-kwestie. Dat voelt het gezag ook, want de kapitein vermijdt verstandiglijk om persoonlijk de onwilligen het bevel te geven tot hervatting van de walvisvangst. Dan zou weigering onherroepelijk muiteijl betekenen, waarvan nu, de zeer ernstige gevolgen handiglijk worden ontgaan. Het debat duurt niet lang meer: De expeditie-

leader lijkt zijn verlies te nemen. Toch noemt hij nog eens dreigend het woord „muiteijl”, waarbij de kapitein nog iets verder dreigt in te zakken. Maar ook deze bedreiging laten de mannen zonder enige emotie langs hun koude kieren afghlijden. Ten overvloede staat nu de kapitein op en hij vraagt nog eenmaal nadrukkelijk aan de drie groepen: het werk aan de walvissen te hervatten, ja of neen.

„De Hollanders?” — Neen.
„De Fah-oer?” — „Nei”.
„Zuid-Afrika?” — „Nee, no!”
„All right! Als de beren dan maar even zwart op wit zetten en willen ondertekenen, dat ze weigeren het werk te hervatten,” zegt de expeditieleider glimlachend.

Als een hond, die met spijkerschoenen op zijn staart getrapt is, schiet meteen de tengere Afrikaander omhoog. Een ogenblik verliest hij zijn kalmte. Hij ziet bleek van drift en duidelijk blijkt nu, dat niet het Engels, maar het Hollands-Afrikaans zijn moedertaal is. Want vinnig sneppt hij: „Nee, nee, nooit nie. Ons la ons nie nuk nie!” Donderend applaus. Ook de zaal is een ogenblikje

zijn kalmte kwijt. Lachend en nijdig tegelijk worden de woorden herhaald. Het is meteen een slagzin geworden. Ons la ons nie nuk nie: We laten ons niet bedotten.”

Ook de expeditieleider heeft het nu begrepen. Het is afgelopen! Verbolgen staat hij op.

„Ze moesten dit hol uitroeken!” grauwt hij tegen de kapitein, die hem onmiddellijk volgt, de eetzaal uit.

En hiermee is met de „muiteijl” ook het walvisvangst-seizoen 1946-47 voor de „Willem Barendsz” voor Nederland ten einde.

Een droevig slot? Neen, eigenlijk niet. Want is het droevig als een stel vrije, hard werkende mannen op zo'n duidelijke en toch waardige wijze te kennen geeft, dat ze geen slaven zijn, geen gehuurde werkezels. Noem het jammer, dat dit alles nodig is geweest om deze waarheid te laten doordringen, jammer vooral omdat het met enig begrip en overleg gemakkelijk voorkomen had kunnen worden. Maar droevig? Neen, integendeel! Dan had u ze meteen tierna moeten zien werken en zwogen: planken overboord, laadbomen in rust, boenen, krabben, schoffelen, spuiten, trappen bloot maken, alles lachend en juichend, van binnen en naar buiten. Lachend om hun geslaagde „nette muiteijl”, juichend, omdat de steven Noord ligt, na vier lange zware maanden in de Zuidelijke Poolzee: Noord, naar huis!

Inleiding.

Dit werd de slagzin van het scheepsvolk op de walvisvaarder „De Willem Barendsz. Er is in de pers om deze eerste walvisvaarder na vele jaren, veel rumier geweest. Het boek van Dr. Melchior beschrijft hoedend en eerlijk hoe het aan boord van dit schip, dat door de directie modern genoemd werd, toeging. Hij vertelt van de ontzettende vervuiling, de lange afmattende werkdagen, van de Bonus, (premie op elk vat traan), die als een onzichtbare zweep over de ruggen van de arbeiders joeg. Van de leugenachtige berichten in pers en Walvis-courant en tenslotte van het verzet der arbeiders op deze drijvende traanfabriek als hun verteld wordt op de dag, dat ze zich klaarmaken voor de thuisreis, dat het seizoen met 10 dagen verlengd zal worden en dus de steven weer naar de barre Poolzee, omgewend moet worden. Velen van hen hadden reeds in de vreugde dat het hus-toe zou gaan, hun vullé werkkleding over boord gegooid. Het verzet groeit spontaan en eenvoudig. Veel gekletst wordt er niet. Partij en vakbonden komen er niet bij te pas. Die bestaan eenvoudig niet in zo'n afzondering. Saamhorigheid en vastbesloten wil door te zetten, bestaat in zo'n geval echter wel: Als de kapitein en de expeditieleider de verzamelde mannen toespreken, wordt hun kort en bondig duidelijk gemaakt, dat ze er genoeg van hebben, dat ze voor dit slaven en zwogen in vuil en drek niet meer te vinden zijn.

De bemanning heeft woordvoerders aangewezen, en, omdat er verschillende nationaliteiten aan boord

Stakingen en Statistiek. Vervolg van pag 1
mische acties, zich noodwendig moeten richten tegen de kapitalistische staat en de orde als geheel. Zij zullen de vraag betreffen in hoeverre de arbeiders zelf meester zullen zijn over bedrijf en economisch leven.

De stakingen in het buitenland.

De kwestie van economische en politieke acties drong zich nu echter aan ons op, bij de beoordeling van de jongste stakingen in Frankrijk en Italië. De stakingen in het eerste land omvatten onder meer ruim honderdduizend ambtenaren. Daardoor dreigde het staatkundige leven te worden gedesorgeriseerd, in het bijzonder door de deelname van de douane, waardoor de buitenlandse handel en de deviezencontrole vast liep. De stakingen hadden als motief een loonpeil, dat bij de voortgaande stijging der prijzen, voor de werknemers het directe bestaan aantastte. Het komt er op neer, dat het levenspeil voor de Franse werkers tot op 50 pCt. van het vóór-oorlogse is teruggebracht. Onder druk van de massabewegingen heeft de S.F.I.O. (de sociaal-democratie) haar stem aan de regering opgezegd. De regering kwam ten val. Hoe deze crisis wordt opgelost is nu nog niet bekend. Maar in ieder geval had deze massale economische actie tot politiek resultaat, dat de regering struikelde. In Italië waar eveneens de duarte onrust onder de arbeiders bréngt, was de aanslag op Togliatti — de leider der communisten — de directe aanleiding, beter kunnen we spreken van het directe motief, tot een korte maar vrijwel algemene spontane staking.

De eenheidsvakbond, waarin alle stromingen zijn opgenomen, maar die centraal geleid wordt door de stalinisten, kwam eerst met het parool, nadat praktisch de staking reeds op de vitale punten aan de gang was. Vooral onder invloed van de Katholieke leiders in dat verbond, werd zij echter spoedig opgeheven. De onderleiding van de katholieke Gasperi staande regering trad bovendien krachtig op en bevorderde aldus dat aan deze stagnatie van het economische leven weldra een einde kwam. Deze staking lijkt dus door een direct politiek motief te zijn uitbroken. Hoewel wij zeer goed kunnen begrijpen, dat de massa in beweging kwam, dient toch te worden vastgesteld dat deze staking het karakter kreeg van een politiek

Spartacus op Vesuvius. Vervolg van pag: 3
moeilijke omstandigheden wisten de Antwerpse kameraden vijf en twintig gulden bijeen te brengen voor Spartacus op de Vesuvius. Awel zulle, dat is prachtig! Neel..... een briefje ontvangen we waartoe werd meegedeeld: „het spijt ons, niet meer te kunnen doen, maar wij proberen een tweede ronde”. Bravo en succes, en... hoe denken de Hollanders er over? Wij wachten uw antwoord.

Zendt uw bijdragen onmiddellijk aan:

JAC. RIJKEMA,

Stortenbekerstraat 7, Den Haag.
Voor Spartacus op de Vesuvius.

economische krachtmeting tussen een westers-georiënteerde regering en het stalinisme om de gezindheid van de massa. Daarbij kreeg dus de stalinistische partij een ogenblik deze gezindheid aan haar zijde.

Noch de stakingen in Frankrijk, noch die in Italië kunnen dus worden beschouwd als politieke stakingen van de nieuwe aard, zoals wij die voor de toekomst verwachten; n.l. een strijd van de arbeiders om de zeggenschap in het maatschappelijke leven.

Nieuwe verhoudingen.

Toch zou het niet juist zijn ze te onderschatten. Ook hier geldt, zoals wij reeds hierboven aangaven, dat men acties van de arbeiders zo maar niet in statistiek kan brengen en in schema's kan indelen.

Allereerst dragen naar hun wezen deze acties het karakter van uitingen van een sterk uitgebuite en tot verzet neigende klasse en daaruit moet op de duur de wil groeien om zichzelf maatschappelijk te doen gelden, zelf het economische leven te beheersen.

En in dit verband moeten wij nog wijzen op een zeer belangrijk punt. Landbouw, zowel als industrie zijn in Europa de laatste tientallen jaren bij de algemene economische ontwikkeling sterk achter gebleven. De productie vindt in Amerika plaats onder technisch veel hoger ontwikkelde verhoudingen. Dat veroorzaakt de bijzondere exportmoeilijkheden voor Europa, want op de wereldmarkt geeft het hoogstontwikkelde land de toon aan. Dat land bepaalt de marktprijs der waren. Zelfs wanneer Europa er in slaagt, zijn productie te herstellen op vooroorlogse basis, ja hoger op te voeren, dan betekent dat nog, dat haar achterlijke productiewijze per product veel meer arbeid vordert. Daardoor moet in Europa de uitbuiting van de arbeidersmassa's veel dieper gaan dan in Amerika. Nimmer zal Europa de hulp van het Amerikaanse monopolie-kapitaal verkrijgen, om zijn achterstand op Amerika in te lopen. Kapitalistisch Europa betekent daarom een blijvende lage levensstandaard voor zijn arbeidersklasse. Er blijft voor die klasse geen andere mogelijkheid, dan de strijd om de orde zelf op de duur aan te binden.

Wat is de betekenis van de stakingen, die wij nu allerwege constateren en die ook Nederland zullen gaan beheersen. Want Nederland is in dit opzicht ook een deel van Europa.

Wanneer wij vernieuwing propageren van de arbeidersbeweging, dan wil dat dus veel meer zeggen, dan een zuiver organisatorische verandering. Het betekent dat de arbeidersklasse beter de positie, waarin ze is komen te verkeren, zal moeten leren begrijpen. En in dit opzicht kunnen wij onze propaganda met overtuiging en bracht voortzetten, al weten wij, dat nog vele problemen daarbij om oplossing zullen vragen. Dat ook de positie van de Amerikaanse arbeiders en die van alle uitgebuitte over de gehele wereld van grote betekenis is, spreekt vanzelf en ook daaraan zullen wij voortdurende aandacht moeten besteden.

Vijf en veertig jaren

De Spoorwegstaking van 1903 was een poging tot verzet van de arbeiders tegen het gebruik van de Nederlandse Staatsmacht in de economische conflicten. De staking werd verloren, maar was en is toch een bewijs, dat er in de koppen van de arbeiders een inzicht in de kapitalistische verhoudingen leefde.

Het is deze GEEST, die voor de verantwoordelijke leiders van deze samenleving gevaarlijk is. De strijd om de Macht is een strijd om de Geest. Het gaat er om: HOE DENKT DE MASSA?

En de volksmensen hebben sinds dien om de dood niet stil gezeten. De groei en bloei van de Katholieke Vakbonden zijn daar het bewijs van. Daar worden de arbeiders, omdat ze een bepaalde godsdienst hebben, bij elkaar gebracht en van boven af ingegoten, hoe hun kijk op de ontwikkeling van de maatschappij moet zijn. Vanzelfsprekend zegt men niet tegen de volgelingen: „Wij willen jullie allemaal door middel van de Staatsmacht tot moderne slavernij voeren.” Dat zou al te gortig zijn. Neen, ze, en dat geldt evengoed voor de discipelen van Prof. Bongers, als voor die van Prof. Romme, ze druipen van democratie.

Alleen vergeten ze zo nu en dan een enkel dingetje te vermelden bij hun reclame voor burgers, boeren en buitenlui.

In de Volkskrant van 10 Juli bespreekt de Staatkundige Hoofredacteur het wetsontwerp op de bedrijfsorganisatie, en deze Prof. Romme, die tevens Voorzitter is van de Katholieke kamerfractie, is er bepaald mee in zijn schik.

Wat een wonder! 't Is een ei uit z'n eigen kippenhok. En niet eens pas door dat jonge ministerie v. d. Brink geleegd of uitgebroed. Mijnheer Romme heeft er zelf ook al jarenlang op gezeten.

Het principe van de Bedrijfsorganisatie, zoals dat na 1917 door de Revolutionaire arbeiders is gepropageerd, dat de producenten de zeggenschap over de bedrijven moeten hebben en de macht van het dode kapitaal over de productie opgeheven moet worden, is voor elke, ook voor de gelovige arbeider, het begrip, dat de praktijk van het leven hem brengt.

De sociaal-democraat Bongers kon zich de weelde permitteren te schrijven, dat democratie in de bedrijven een onmogelijke flauwekul is, maar Romme is een volksleider en neemt dus een beetje van dit en van dat. Hij schrijft:

„Maar de opzet zelf heeft onze volle instemming, omdat hij recht doet wedervaren aan het juiste beginsel der subsidiariteit, en daarmee voldoening geeft zowel aan de vrijheidsdrang der bedrijfsgenoten als aan hun sociale gebondenheid.”

De komende bedrijfsorganisaties zijn volgens Romme geen instrument van de Staat, maar de Staat zal alleen maar zo'n pietse toezicht houden, beperkt tot het „noodzakelijke minimum.”

Berg je voor dat minimummetje.

Maar geruisloos, zonder poging tot verzet van de kant der arbeiders komt deze moderne knechting in onze Nederlandse wet. Men schijnt maar niet te kunnen zien, dat Romme en de zijnen de ergste Staats-fanatie zijn. Dat kan ook niet, want zij nemen steeds het woord Vrijheid in de mond.

MEDEDELING

aan bezorgers en abonnees

Teneinde er van verzekerd te zijn, dat op Zaterdag 7 Augustus (de dag dat het Spartacus Zomerkamp aanvangt) alle lezers de krant nog tijdig ontvangen, zonder dat dit voor de bezorgers teveel moeite medebrengt, verschijnt nummer 32 één dag vroeger.

Het is ons voorts niet mogelijk in de vacantieweek een krant te verzorgen. Nummer 33 verschijnt dus op 21 Augustus.

7 AUGUSTUS 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 32

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Koude oorlog in Berlijn

De tegenstelling tussen Amerika en Rusland, die sinds de mislukte conferentie der buitenlandse ministers te Londen in November van het vorige jaar, voor iedereen duidelijk werd, is nu in Berlijn in een acuut stadium getreden. Het mislukken van deze conferentie werd haast algemeen verwacht, want de eerste voorbereidingen voor het Marshall-plan hadden reeds plaats gevonden voor de Londense conferentie, in een conferentie te Parijs en Rusland had zich toen een fel tegenstander betoond.

Het plan Marshall, waarin het Westelijk deel van Duitsland zou worden opgenomen, heeft de politiek van Amerika en zijn bondgenoten daar, bepaald. Amerika, Engeland en Frankrijk zijn tot overeenstemming gekomen en zullen het door hen bezette gebied tot een geheel verbinden. Er zal naar worden gestreefd om een Duitse politieke regering voor dit gebied in te stellen, natuurlijk onder toezicht van de bezettende machten.

Een beslissende stap in deze politiek was de geldsanering in het westelijk deel van Duitsland, d.w.z. in plaats van de oude Reichsmarken kwam een nieuwe Reichsmark in Amerika gedrukt en door hem gedekt door de dollars.

Deze invoering van het nieuwe geld was de directe aanleiding tot het aan de dag treden van de scherpe tegenstellingen tussen de Westerse machten, die een gedeelte van Berlijn bezet hebben, en de Russen. De Westerse machten voerden dit geld in de door hen bezette zones van Berlijn in, terwijl Rusland dit geld niet als wettig betaalmiddel erkende.

De bewoners van de omliggende streken, die Berlijn van grondstoffen en levensmiddelen moesten voorzien, maar die onder Russisch bewind stonden, werd verboden het nieuwe geld te aanvaarden. Daardoor werden de ongeveer 2 miljoen mensen, die in de Amerikaanse, Britse en Franse zone van Berlijn wonen, van de levensmiddelenvervoer verstoken. Het bedrijfsleven moest door steenkool- en stroomgebrek worden stopgezet. De toevoer uit het geallieerde deel van Duitsland werd door de Russen onmogelijk ge-

maakt, doordat zij de land- en waterwegen blokkeerden.

Amerika en Engeland vormden onmiddellijk de reeds nu beroemd geworden luchtbrug, waarvan de pers hoog opgeeft. Dagelijks zwermen de vliegtuigen van Frankfurt en Hamburg naar Berlijn, reeds verschillende malen is een Dakota neergestort, maar onophoudelijk wordt er gevlogen om de Berlijnse bevolking, die niet onder het Russische beheer staat, van voedsel te voorzien. Ondanks de reclame, die er voor gemaakt wordt in de pers, blijkt echter toch wel, dat deze luchtbrug Berlijn niet uit de noodtoestand, waarin het door de politieke tegenstellingen geraakt is, helpen kan. Moeilijkheden in het burgerlijk bewind van Berlijn, demonstraties van arbeiders, georganiseerd door de S.E.P. (Soz. Einheits Partei) spelen daarbij ook een rol.

De wereldpers spreekt openlijk uit, dat de Russen trachten de geallieerden uit Berlijn te verdringen, terwijl deze ronduit verklaren, dat zij willen blijven.

De onverzettelijkheid, die beide partijen aan de dag legden, deed de waarschijnlijkheid, dat Berlijn de aanleiding tot een derde wereldoorlog zou worden, toenemen. Het zenden van superforten naar Engeland en van daaruit naar het westen van Duitsland, schéén er op te wijzen, dat degenen die de weg naar Berlijn met geweld wilden openbreken, hun zin zouden krijgen. Met de vijf mogendheden en Beneluxlanden werd geconfereerd, geheime verdragen gesloten, kortom de oorlogswolven paktén zich de afgelopen zes weken dreigend samen boven Berlijn.

Toch kon men uit de berichten, die de afgelopen week in de pers verschenen, opmaken, dat enige ontspanning was ingetreden, omdat pogingen werden gedaan, om langs diplomatieke weg tot overeenstemming te komen. Amerika en Engeland waren tot onderhandelen bereid, en aanvankelijk dacht men dat ook Rusland een tegemoetkomende houding zou aannemen. Dit blijkt niet het geval te zijn, de onderhandelaars vonden te Moskou een gesloten deur, zowel Stalin als Molotov waren onvindbaar.

De pogingen, door opnieuw te onder-

handelen tot overeenstemming te komen, zijn dus weer vastgelopen. De bedoeling van deze onderhandelingspoging was, om na het mislukken der Londense conferentie van November 1947, opnieuw te confereren, om alsnog te trachten een overeenkomst te bereiken, inzake het beheer van Duitsland. Het blijkt echter nu overduidelijk, dat een economische en politieke eenwording van Duitsland onder een gezamenlijk bewind van Amerika en Rusland, tot de onmogelijkheden gerekend moeten worden.

Toch moeten we ons niet te zeer laten beïnvloeden door de burgerlijke pers, die ons met de gedachte aan de mogelijkheid van een derde wereldoorlog op zeer korte termijn vertrouwd wil maken. Dat de Berlijnse kwestie tot een oorlog zal leiden is nog lang niet zeker.

We moeten niet uit het oog verliezen, dat na de capitulatie van Duitsland, van een werkelijke vrede nog nooit sprake is geweest. Van de eerste „vredes”-conferentie af, kwamen de Amerikaans-Russische tegenstellingen reeds aan het licht en in de loop der tijd zijn deze tegenstellingen de aanleiding geworden tot de „koude” oorlog. Het doorvoeren van het Marshall-plan en voornamelijk de opnemng van West-Duitsland in dit plan, de geldsanering zijn de middelen van de koude oorlog. En zeker is het, dat de doorvoering van de geldsanering in Berlijn, de wig dreef tussen het politieke bewind aldaar en de blokkering van Berlijn door de Russen, is de tegenzet in deze bijzondere wijze van oorlogvoering.

Het hoort tot de middelen van de koude oorlog, om door maatregelen van economische aard de tegenstander een slag toe te brengen. Dit geldt niet alleen voor Duitsland. Als we b.v. naar Yoegoslavië kijken, dan zien we, hoe Amerika door het vrijmaken van geblokkeerd Yoegoslavisch geld in Amerika en het geven van crediten, Yoegoslavië van de Russische invloed begint los te maken.

Het doel van de Amerikaanse politiek is immers, om te zorgen dat de wereldproductie beheerst wordt door de grote kapitaalmaatschappijen, zoals in Amerika. De Russische politiek is gericht op de beheersing van de productie door de monopolies van de met Rusland verbonden staatspartijen. Welke gevolgen deze politiek heeft kunnen we zien uit de Februari-ge-

Vervolg op pag. 2